

Uga oh äpardust! — kuhu meel ei tää mõtelda, säält tuleb õnnetus. — Duues oli suur kraaw, kust sillatrump üle läis, ja et pime oli, ei osanud poisš mitte kešket silda, waid astus ladupuie otsade pääle, mis maha kaalusiwad ja teised otsad ülesse tõuusiwad, — poisš kukkus „plaraki“ kraawi, mis pooleni wett täis oli! Müid oli ta üšna „wirde“ kaštis! Uga paragu! sellele oli päris „wirtsja“ magu! Ta katsus wälja ronida, ja kiskus kui kasš, mödda sawist kraawi seina ülessepoole. — See oli üks raske teekond temale, sest kallas oli järsk ja libe. Ta pidi aga küinend hästi wälja sirutama, enne kui ülessewalli pääle sai. — Müid istus ta maha, puhkas ja mõtles oma reisilugu järele, n'agu kes teab kui kauugel wöeral maal ära läinud oleks. Säält tuli temale äkište kiri meelde, kas see weel kuurw pidi olema, mis ka õnneks seda oli. — Korruga kõlas üks „hurrah“ ja „hõišsa pulmad!“ tema kõrwu. Mis müid enam mõtelda? Poisi meel läks jälle lahkes, kui ta enne kurw oli, tõuusi maast üles,

läks pulmamajasse ja istus koldekivi pääle maha. Ükski ei pannud seda uut wöerast tähele, waid müllasiwad trillitralli lüies omal kombel edasi. Müni jagu lugesiwad punase ja musta tähtedega ABD-raamatud ehk „siapiibelt“, kus wana „šinekaela isand“ truuište nende keškel istus ja omas ametiš õige wirt oli ja „piiblelugejate“ alumiste mokade päältihti „karutamme“ kaswatas. — Poisš seisš n'agu soola sammas, koldekivi pääl, ja ootas, kas ehk keegi temale ka midagist mokalibastust wõi keelemagust pidi tooma. Uga kui midagist uudist temale ohwerdada ei raatsitud, kobilis ta ennast ahju taha nurka, wõtšis omad märjad jalad lahti ja istus maha. Säält mõtles ta seda ja teist, mill wiisil wõiks omale kehafinnitust saada, sest küšima wõi paluma ta ei läinud, kas häbenes, kartis, wõi oli nii kangekaelne, seda ei tea. Uga waata, poisš oliwad isšisugused mõtted pääluu sees auudumas. — Kui wäšimus pulmarahwa üle wõimust wõtma hakkas, läksiwad igauks oma teed; noored peiud ja neiud läksiwad